

Engels sukurta paminklinė plokštė. Ji skirta Japonijos tyrinėtojo Engelberto Kämpferio, kuris gimė parapijos namuose prie bažnyčios ir yra netoli šios plokštės palaidotas, atminimui.

Kitą paminklinę plokštę, kabančią ant kolonos šiaurės vakarų pusėje, sukūrė 1991 m. Dorstenas Diekmannas iš Lemgo. Ji skirta Lemgo Švento Mikalojaus bažnyčios kunigui Andreas Kochui, tarnavusiam parapijoje nuo 1647 iki 1665 metų.

XVII amžiuje Lemgo mieste 500 vyrų ir moterų buvo apkaltinti raganavimu bei nužudyti. Andreas Kochas užsistojo dėl raganavimo persekiotus lemgiečius ir buvo pats tuo apkaltintas bei nuteistas myriop. Mirties nuosprendis buvo sušvelnintas, pakeičiant įprastinį sudeginimą į bausmę, galvą nukirsdinant kalaviju.

2006 - 2011 metais buvo skirta 4,5 mln. eurų bažnyčios ir šventoriaus renovacijai. Pagrindinė problema buvo bokštai, kurie jau ilgą laiką sviro nuo bažnyčios navos į šonus ir juos reikėjo naujai sutvirtinti. Bažnyčios viduje buvo taip pat daug kas pakeista bei atnaujinta. Nuo 2011 m. bažnyčios aikštėje, tarp Papen gatvės ir pietinio bokšto, auga Liuterio medis. Ši obelis mums primena Martyną Liuterį, kuris yra pasakęs: „Jei žinočiau, kad rytoj bus pasaulio pabaiga, vis tiek dar šiandien pasodindčiau obelaitę.“

2012 m. šiaurinėje pusėje Dorsteno Diekmano pastatyta „Vilties stela“ primena, kad Švento Mikalojaus bažnyčios šventoriuje nuo XIII amžiaus iki 1820 m. buvo Lemgo senamiesčio kapinės. Ant pjedestalo parašyta: „Aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas“ (Jobo 19, 25a).

Tai tik trumpa mūsų bažnyčios apžvalga. Jei panorėtumėte sužinoti daugiau, rekomenduojame Jums Vokietijos meno leidyklos (DKV) meno vadovą Nr. 396/2. Šioje 30 puslapių brošiūroje rasite ir aukštos kokybės nuotraukų. Ją galite įsigyti už 3 eurus prie įėjimo arba užsisakyti internete: <https://nicolai-lemgo.de>

Mes džiaugiamės Jūsų apsilankymu ir linkime Jums malonios viešnagės mūsų bažnyčioje!

Vertimas: Violeta Jeffraim, D - 31832 Springe

Rėmėjas: Stiftung St. Nicolai, Lemgo

www.nicolai-stiftung.de

Sveiki atvykę į

Lemgo Švento Mikalojaus bažnyčią.

Mūsų bažnyčiai maždaug 800 metų. Statybų pradžia galėjo prasidėti apie 1200 ar 1220 metus, tikslesni duomenys nėra žinomi. Romaninio stiliaus bažnyčia buvo statoma 50 metų ir pirmus 30 metų jos išvaizda nekito, kol miesto piliečiai nepanoro bažnyčios stilių pakeisti į modernų gotikinį. Tada buvo nuspręsta senąsias šonines navas nugriauti ir jų vietoje pastatyti platesnes bei didesnes. Taip bažnyčios pastatas įgavo halinę formą. Dar ir šiandien matome romaniškąjį stilių pačiame bokšte, ten yra taip pat išlikusių senųjų siaurų ir žemų šoninių navų liekanų.

Toliau, rytinėje pusėje, vyrauja gotikos stilius. Ši gotikinė bažnyčios dalis buvo statoma apie šimtmetį. Presbiterija (choras) iš tiesų turėjo būti dar didesnė, tačiau statybos darbai buvo nutraukti dėl 1375 m. prasidėjusios maro epidemijos.

Mūsų bažnyčia pavadinta šventojo Mikalojaus, jūreivių ir pirklių globėjo, vardu. Hanzos sąjungos, kuriai priklausė ir Lemgo, miestuose buvo įprasta pirmąją bažnyčią pavadinti šio šventojo vardu.

Mūsų bažnyčią puošia du bokštai, bet tik pietinis bokštas priklauso bažnyčiai. Šiame bokšte kabo melodingai skambantys bronziniai varpai, kuriuos per karą nepakeitė į plieninius, nes nebuvo tokios angos, pro kurią būtų buvę galima juos iškelti. Tikriausiai varpai buvo išlieti ir užkelti į viršų, dar bokštą nepabaigus statyti.

1663 m. pietinis bokštas buvo uždengtas tam laikmečiui būdingu saktu kupolu, nes senasis kupolas buvo nuplėštas prie tris metus praūžusio viesulo. Šiaurinis bokštas yra miesto nuosavybė; iki 1854 metų jame dar patruliavo sargybiniai. Nuo 1936 metų kas dvi valandas bokšte skamba

varpų muzika. Kariljoną galima valdyti ir iš rotušės, kurioje yra specialus pultas su tam skirta klaviatūra.

1533 m. Lemgo miestas priėmė reformaciją ir liko liuteroniškas. 1605 m. grafas Simonas VI-sis perėjo į reformatų kalvinistų tikėjimą ir to paties tikėjosi iš savo kraštiečių, kurie juo nepasėkė. Pasipiktinę lemgičių nepaklusnumu, grafai perkėlė savo būstinę iš Lemgo miesto į Detmoldą.

Reformacijos laikais Švento Mikalojaus bažnyčia nukentėjo nuo ikonoklastų, sakramentų bokštelyje buvo nuniokotos skulptūros ir tik pelikanas, esantis priekyje, išliko. Virš žvakių stalo esančiai moters statulai buvo nudaužyti jos rankose laikyti daiktai.

Todėl tik nedaug meno kūrinių yra išlikę iš priešreformacinio laikotarpio. Virš žvakių stalo matome altoriaus antepedijų iš 1280 m. Ant rytinės ir pietinės sienos dar išliko freskos iš 1380 metų: ant rytinės sienos kairėje apaštalas Jokūbas vyresnysis ir apaštalas Jonas, dešinėje - apaštalai Petras ir Paulius. „+“ ženklai apskritimuose yra konsekracijos kryžiai. Prie pietinės sienos stovi Jokūbas, Jonas, Baltramiejus ir Tomas.

Didelis krucifiksas presbiterijos įėjime yra dar iš priešreformacinio periodo. O kas tais laikais pažvelgdavo į Kristoforo statulą, esančią ant piloriaus priešais šiaurinį portalą (pastatytą apie 1300 m.) ir persižegnodavo, gaudavo palaiminimą visai dienai.

Po reformacijos atsirado Vėzerio renesanso stiliaus meno kūrinių. 1597 m. Lemgo menininkas Georgas Crosmanas sukūrė krikštyklą. Sakykla buvo pastatyta apie 1600 m., o puošnus sakyklos kupolas sukurtas apie 1630 m.

Georgas Crosmanas 1587 m. sukūrė dar ir epitafiją rotmistruvi Moritzui von Donopui. Atvaizdas primena Luko Cranacho Vyresniojo medžio drožinį: medis, kurio kairėje šakos nudžiūvusios, o dešinėje žaliuojančios, dalina paveikslą į dvi dalis: kairėje pusėje stovi Mozė su žalčiu ant kryžiaus (Skaičių 21), o dešinėje prie nukryžiuoto Kristaus, Jeruzalėje meldžiasi bažnyčios fundatoriai (velionio žmona ir brolis). Marijos simbolis - papūga - nudžiūvusioje medžio pusėje simbolizuoja, kad fundatoriai yra liuteronai ir maldose jau nebesikreipia į Mariją. Viršutinė dalis vaizduoja Paskutinįjį Teismą.

1643 metais lemgietis drožėjas Hermanas Vosas sukūrė pagrindinį altorių. Per Trisdešimties metų karą jis tarnavo miesto gynybinės sienos bokšto sargybinio. Kartą, visiems sargybiniams sumigus, švedų kareiviai netrukdomi įsiveržė į miestą ir jį nusiaubė. Kai švedai miestą paliko, sargybiniai turėjo būti nubausti, tačiau Hermanui Vosui pavyko pasprukti. Praėjus keletui metų, jis panoro atgauti savo tėvų namus ir dėl to kreipėsi į Lemgo miesto tarybą, paprašė malonės ir susitaikymui pasiūlė nemokamai isdrožti altorių Švento Mikalojaus bažnyčiai. Miesto taryba šiam pasiūlymui pritarė. Altoriaus paveikslus nutapė Berentas Woltemate. Paskutinė vakarienė su duona ir vynu yra nutapyta pagal liuteronišką tradiciją.

Seniausias mūsų bažnyčios langas 1863 m. surinktas iš ankstesnių langų fragmentų, jame vaizduojami herbai su fundatorių vardais.

Daugumą langų 1922 -1924 metais vėlyvuoju jaunystės stiliumi pagamino menininkas Franzas Lauterbachas iš Hanoverio. Trys langai presbiterijoje vaizduoja Jono apsireiškimo scenas. Laiminantis Kristus rytiniame lange yra taip pat Franzo Lauterbacho kūrinys.

1965 m. Erhardas Klonkas iš Marburgo sukūrė langą pietinės bažnyčios dalies viduryje. Šalia apaštalų ir pranašų vaizduojama ištisa eilė „Aukojimo“ scenų.

Langų grupę, esančią vakarinėje pusėje, 1992 m. sukūrė Paulis Weigmannas iš Leverkuseno. Pasitelkiant persuktus kvadratus, šeši apatiniai langai simbolizuoja sukurtojo pasaulio betvarkę, o viršutiniuose trijuose languose, priskiriamuose dvasiniam pasauliui, dominuoja tvarka, kurią išreiškia tiesiai stovintys kvadratai.

Nuo 1991 m. Lemgo Švento Mikalojaus bažnyčia priklauso vokiškajai Vinių Kryžiaus bendruomenei (Cross of Nails of Coventry). Tai simbolizuoja ant kolonos prieš vargonus kabantis vinių kryžius su atitinkama malda.

Vargonus 1968 m. pastatė Gustavo Steinmanno firma iš Vlotho miesto - trimis manualais galima igauti 40 registrų skambesį. Altoriaus patalpoje stovi dar ir maži vargonai (pozityvas). Po vargonais ant sienos kabo Carolin